

Р Е Ш Е Н И Е

№ 78

София , 15.04.2019 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и девети март две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :Елена Авдева

ЧЛЕНОВЕ : Татяна Кънчева

Биляна Чочева

при секретар Кристина Павлова и в присъствието на прокурора Кирил Иванов изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 178/2019 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т.1 от НПК по касационна жалба от подсъдимия Р. Б. Ц. против решение № 30 от 09.01.2019 г. по внохд № 400/2018 г. по описа на Великотърновския апелативен съд.

В жалбата се сочи, че решението е постановено в нарушение на закона, при съществени и отстраними процесуални нарушения и е явно несправедливо.

Касаторът изтъква, че атакуваният съдебен акт почива изцяло на предположения в нарушение на чл. 303, ал. 1 и ал. 2 от НПК. Подчертава, че във въззивната процедура неоснователно е отказан преразпит на основни свидетели, с което е ограничено правото на подсъдимия на защита и е пропусната възможността за изясняване на противоречия и непълноти във фактическата обстановка по казуса. С позоваване на чл. 18, ал. 3, б."б" от НК жалбоподателят оспорва престъпния характер на инкриминираната дейност,

като на базата на това основно твърдение заявява и явна несправедливост на наложената санкция.

В заключение се отправя искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и оправдаване на подсъдимия или, алтернативно – за ново разглеждане на делото от въззивния съд.

В съдебното заседание пред касационната инстанция подсъдимият и неговият защитник поддържат жалбата по изложените в нея съображения.

Прокурорът пледира обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното :

Окръжният съд в гр. Плевен, с присъда № 46 от 04.09.2018 г. по нохд № 336/2018 г., признал подсъдимия Р. Б. Ц. за виновен в това, че на 18.02.2018 г. в [населено място] направил опит да даде подкуп - банкнота с номинал от 20 лева на длъжностни лица – полицейски служители (автоконтрольори), за да не извършат действие по служба – да не му съставят акт за административно нарушение, като деянието е останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 304а, пр. 3, във вр. с чл. 304, ал. 1, във вр. с чл. 18 и чл. 54 от НК го осъдил на три месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване отложил съгласно чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

Апелативният съд в гр. Велико Търново с решение № 30 от 09.01.2019 г. по внохд № 400/ 2018 г. потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

Касационната жалба против така постановения съдебен акт е неоснователна.

Въззивният съд не е допуснал посочените от жалбоподателя съществени процесуални нарушения.

На първо място касационната проверка не установи неправомерност в отклоненото искане да бъдат разпитани повторно всички свидетели, изслушани от първата инстанция.

Апелативният съд мотивирано е отказал да удовлетвори това доказателствено искане с аргументи, кореспондиращи на чл. 327, ал. 3 от НПК. Пред окръжния съд са дали показания две групи свидетели – от една страна полицейските служители (автоконтрольори) Д. Х. и К. П., а от друга - В. В. и Н.

Н., приятели на подсъдимия. Протоколите от проведените съдебни заседания показват, че разпитите са протекли обстоятелствено и всяка от страните е получила възможност да поставя въпроси и да изисква уточнения. Съдът е констатирал противоречия между свидетелските показания, както и между тях и обясненията на подсъдимия, поради което е постановил провеждане на няколко очни ставки по реда на чл. 143 от НПК. По този начин в хода на съдебното следствие е изчерпан целият потенциал на гласните доказателствени средства като източник на релевантни факти, поради което въззивната инстанция правилно е отказала отново да разпита същите лица.

На следващо място неоснователно е и оплакването, че съдийското убеждение е изградено върху предположения и догадки. Точно обратното личи от проверявания съдебен акт. В него е отразено, че фактът на подхвърляне на банкнота от 20 лева в колата на автоконтрольорите е установен по категоричен и несъмнен начин. Освен на данните, съобщени от свидетелите П. и Х., съдът се е позовал и на обясненията на подсъдимия, както и на информацията в протокола за оглед на местопроизшествие и приложеното веществено доказателство. Противопоставяната на обвинението версия, че предложената банкнота случайно паднала в полицейската кола, докато подсъдимият представял документите си на свидетеля П., е внимателно проверена. Тя е отхвърлена след обективен анализ на цялата доказателствена съвкупност. Въззивният съд убедително е разяснил защо не дава вяра на свидетелите Н. и В., изхождайки както от позицията, от която са наблюдавали действията на подсъдимия, така и от мотивацията им да свидетелстват в негова полза. По същия непредубеден начин са обсъдени и показанията на полицейските служители, поради което съдебният състав не търпи упрек за едностранчиво и избирателно коментиране на доказателствената база.

На трето място несподелимо е твърдението на защитата, че подхвърлянето на банкнотата като подкуп е толкова вероятно, колкото и случайното ѝ изтървяване в колата. В тази връзка съдът е проследил поведението на подсъдимия от момента, в който е започнала проверката, отбелязал е, че той е предложил да „почерпи“, засутил се с представянето на документите и вместо тях пуснал в колата смачкана банкнота. Версията тя да е случайно изтървана при ровене в портмоне, не държи сметка за безспорния факт, че подсъдимият е бил извън колата на патрула и в описваната от него

ситуация на търсене на книжа банкнотата би следвало също да е там. Няма разумно обяснение как тя е отлетяла, влязла е през прозореца на автомобила и е паднала до седалката. Ето защо предходният съдебен състав е отказал да верифицира тезата на подсъдимия без да изпадне в логически противоречия, предположения или необосновани допускания, както се поддържа в касационната жалба.

Обобщено, при въззивната проверка не са допуснати отклонения от процесуалната процедура, попадащи в обхвата на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Напълно неприемливи са и възраженията на касатора относно правната квалификация на деянието, относими към касационното основание на чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК.

Позоваване на разпоредбата на чл. 18, ал. 3, б."б" от НК при установената от съда фактическа обстановка е неуместно. Становището на защитата, че не са настъпили общественноопасни последици, тъй като в крайна сметка подсъдимият е бил санкциониран по административен ред, не държи сметка за обекта на престъплението подкуп, който обхваща обществените отношения, свързани с осъществяване на дейността на държавни органи, обществени организации и лица, изпълняващи публични функции. Съставът на престъпление по чл.304а от НК не включва в съставомерните обективни признаци нарушение на служебните задължения от страна на адресата на подкупа. Общественият интерес е засегнат с факта на незаконно интервениране върху установения ред на работа на полицейските структури и подлагането им на корупционно въздействие. Без значение за възприетата правна квалификация на престъплението като довършен опит е и намерението на подсъдимия да си прибере парите, защото действията, които го обективират, са извършени след реакцията на автоконтрольорите т.е след като Ц. вече е дал имуществения дар.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че искането на касатора за оправдаване на подсъдимия от настоящата инстанция е лишено от процесуално основание, доколкото се свързва с фактическа обстановка, различна от изложената от предходната инстанция. Както е добре известно третата инстанция по наказателни дела не установява нови факти (извън неприложимата в настоящия случай хипотеза на чл.354, ал.5, изречение второ

от НПК), поради което не може да отмени въззивния съдебен акт, отричайки фактологичната му обосновка.

На последно място не се установи и явна несправедливост на наложеното наказание.

Аргументите на касатора са изцяло в корелация с обсъдените и отхвърлени по-горе твърдения за несъставомерно поведение на подсъдимия. При това положение касационният съдебен състав се ограничава с констатация, че отмереният обем наказателна принуда е в размер на легалния минимум и не следва да търпи последващо смекчаване.

По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 30 от 09.01.2019 г. по внохд № 400/2018 г. по описа на Великотърновския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.